

עפ"ג 56001/07/15 - מוחמד אבו חוסי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 56001-07-15 אבו חוסי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 0-2700-20140-5619

בפני	כבוד השופט אליהו בכר
המבקש	מוחמד אבו חוסי
	ע"י ב"כ עו"ד דן באומן
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	ע"י ב"כ עו"ד ארז ריכטנברג

החלטה

1. לפני בקשת המבקש לעיכוב ביצוע גזר דין שניתן כנגדו על ידי כב' השופט דניאל בארי בתאריך 12.7.15.

המבקש הורשע עפ"י הודאתו בעבירות של התפרצות לרכב, חבלה במזיד וגניבה מרכב, וזאת לאחר שבתאריך 24.7.14 התפרץ לרכב לאחר שניפץ את החלון האחורי, הוציא רכוש מתוכו אך נתפס בטרם הספיק ליטול אותו.

בית המשפט קמא בחן במסגרת גזר הדין את עברו של המבקש ומצא כי לחובתו לא פחות מ- 18 הרשעות קודמות בעשרות תיקים שעניינם בעיקר פגיעה ברכוש הזולת, כאשר האחרונה שבהן בוצעה זמן קצר לאחר שהמבקש השתחרר מבית הכלא, כך גם כנגד המבקש תלוי עונש מאסר מותנה בן 10 חודשים. עוד הוסיף בימ"ש קמא, כי לאחר שהמבקש היה עצור במשך כ- 3.5 חודשים הוא שוחרר לקהילה טיפולית אך עזב אותה ללא רשות, בהמשך התייצב מיוזמתו ושוחרר בתנאים מגבילים שכללו מעצר בית מוחלט עם אפשרות יציאה להליך טיפולי. מאישור שהגיש המבקש לביהמ"ש עלה כי התקבל לטיפול ב- 15.6.15, וכי נכון ל- 21.6.15 הינו נקי מסמים.

לאחר ששמע את טיעוני המבקש לעניין סיכויי שיקומו, וכן שמע את הסברו לעזיבת הקהילה הטיפולית בטענה כי אשתו סובלת מדלקת פרקים, ומאידך את עברו המכביד, את עזיבת הקהילה הטיפולית וניסיונותיו להיגמל, כמו גם תקופת מעצר הבית שבה היה נתון, החליט ביהמ"ש קמא כי יש להשית על המבקש 16 חודשי מאסר, מהם 8 חודשים לריצוי בפועל והיתרה על תנאי. כמו כן הפעיל ביהמ"ש קמא את עונש המאסר מותנה בן 10 חודשים, מהם הפעיל 8 חודשים במצטבר, באופן שסך הכול ירצה המבקש 16 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו.

2. ב"כ המבקש עותר לעיכוב ביצוע גזר הדין ומציין, כי עסקינן במי שהינו כבן 45, הנמצא בהליך גמילה מסמים ושהוגש בעניינו ערעור על חומרת העונש לביהמ"ש זה. במסגרת הערעור התבקש ביהמ"ש להמיר את עונש המאסר בפועל

בהארכת המאסר המותנה על מנת לאפשר למבקש להשלים את הליך הגמילה מסמים. ב"כ המבקש הדגיש, כי העבירות בהן הורשע בוצעו על רקע שימוש בסמים ולשם מימון צריכתם, כי המבקש הודה בהזדמנות ראשונה בביצוע העבירות ונטל אחריות. כמו כן המבקש נשוי לאישה חולנית שהתעורר בעניינה חשד כי לקתה במחלת הסרטן והיא נמצאת בשלבי אבחון מחלתה.

כמו כן תיין כי המבקש נמצא במרכז יום לטיפול בנפגעי סמים, ומקפיד על כל הבדיקות והמפגשים אף התקבל ב-15.6.15, לאחר שלב אבחוני, לטיפול פרטני לגמילה וכיום ממשיך בהליך טיפולי תוך שהינו מגיע לבדיקות ולמפגשים הקבוצתיים במרכז היום. ב"כ המבקש ביקש מביהמ"ש לאפשר למבקש להשלים את המהלך ולעבור תהליך שיקומי, כאשר הפנה לכך כי בימ"ש קמא לא התייחס בפסק דינו לנושא הגמילה, בעוד המבקש מרחיק עצמו מעבירות מאז מעצרו ונמצא נקי מסמים, כאשר הוא מבקש להיגמל לצמיתות. המבקש זקוק לטיפול הגמילה שיימנע ממנו למרבה הצער ככל שיאסר וכך גם רעיתו זקוקה לו בשל מצבה הרפואי. כליאתו, כך טען, תקטע את הליך שיקומו ותגרום נזק בלתי הפיך, למבקש ולאשתו.

3. המשיבה מתנגדת נמרצות לבקשת המבקש. לטעמה המבקש הינו בעל עבר פלילי עשיר, שביצע את העבירות המיוחסות לו בפסק הדין קמא עת תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי. המבקש אינו זכאי לאמון ביהמ"ש לאחר שאושרה לו יציאה לקהילה טיפולית אך הוא עזב אותה והסבריו נדחו ע"י בימ"ש קמא, כך גם גזר הדין הינו מתון ובשל סיכוי הנמוכים של הערעור ותקופת המאסר שאינה ארוכה, אין כל מקום לקבל הבקשה.

4. בדיון שהתקיים בפני ביהמ"ש הרחיבו הצדדים טיעוניהם. ב"כ המשיבה הציג בפני ביהמ"ש את גיליון הרשעותיו הקודמות של המבקש וכן את ניסיונות העבר שהיו למבקש עם המשיבה, בהם ביקש להיגמל מסמים פעם אחר פעם ומבוקשו ניתן לו אך תמיד חזר לסורו. כמו כן, הציגה ב"כ המשיבה דוחות קצין המבחן בעניין המבקש מתאריך 9.11.14 בו המליץ שירות המבחן על הליך שיקומי בעניינו של המבקש, אך דו"ח שניתן לאחר מכן ב-1.1.15 כבר פרט דבר עזיבתו של המבקש את קהילת "הר טוב" שם שהה במסגרת תכנית גמילה מסמים, כשאז הוצא כנגדו צו מעצר ע"י כב' השופט בארי.

המבקש מצדו הציג לביהמ"ש אישור של המרכז לטיפול לנפגעי סמים מיפו מ-21.6.15 שהוצג גם בפני ביהמ"ש קמא ולפיו הוא החל טיפול פרטני ב-15.6.15, מגיע לבדיקות ומפגשים קבוצתיים, מגלה מוטיבציה גבוהה לטיפול ונקי מכל סוגי הסמים.

5. שקלתי בכובד ראש בקשתו של המבקש. ברגיל, וכפי שמנחה אותנו פסיקת בית המשפט העליון, נקודת המוצא הינה כי עונש מאסר בפועל שהושת על עבריין מורשע יבוצע מיד לאחר שנגזר דינו. אין בהגשת ערעור כשלעצמה כדי להצדיק את עיכוב ביצוע העונש. יחד עם זאת, קיימים מקרים המתאפיינים בנסיבות מיוחדות שבגדרם חרף האינטרס הציבורי שעניינו אכיפה מידית של גזר הדין, יכול וביהמ"ש יורה על עיכוב ביצוע העונש כאשר השיקולים המנחים את ביהמ"ש בדונו בבקשה שכזו הינם סיכויי הערעור; משך תקופת המאסר; חומרת העבירה ונסיבותיה; עברו הפלילי של המבקש ואם היה משוחרר בערובה, האם הפר או לא תנאי השחרור; נסיבותיו האישיות וכן האם בערעור כנגד הכרעת דין או כנגד גזר הדין בלבד עסקינן (ר' ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000); ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל, פסקה 5 לפסק הדין (24.8.14); ע"פ 5133/15 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 9

לפסק הדין (5.8.15); ע"פ 5203/15 נלסון נ' מדינת ישראל, פסקה 5 לפסק הדין (6.8.15); ע"פ 5287/15 ביאן חיר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 של פסק הדין (10.8.15).

6. בחינת נסיבותיו הפרטניות של המבקש דנא בראי הפרמטרים דלעיל מלמדת, כי קיים קושי לא מבוטל עם בקשתו. על פניו סיכויי הערעור אינם גבוהים, מבלי לקבוע כל מסמרות עבור המותב שיידון בערעור, עסקינן בערעור המופנה כלפי גזר הדין בלבד לאחר הודאה בכתב האישום, כאשר הנטייה בנסיבות שכאלה אינה לעכב ביצוע עונש המאסר (ר' פרשת שורץ לעיל), ביהמ"ש קמא פרט בגזר דינו באופן מפורט את הטיעונים לקולה ולחומרה והתייחס לחומרת העבירה ונסיבותיה, התייחס לעברו הפלילי של המבקש, ולעובדה כי במהלך שחרורו בערובה הפר את תנאי הערובה ולא המשיך הטיפול בקהילה הטיפולית, לטעמו מסיבות מחלתה של רעייתו אך בפני בימ"ש קמא לא עמדו נתונים יוצאי דופן שהצדיקו עזיבתו זו. כך גם בחן בימ"ש קמא את מתחם הענישה המקובל בעבירות כגון דא, הנע בין 6 ל- 15 חודשי מאסר, ובפועל השית על המבקש 8 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות אלה בלבד, דהיינו לא מיצה עמו את הדין. מעבר לאלה למבקש עבר פלילי מכביד, עונש המאסר אינו ארוך וקיימת לחובתו הפרה של תנאי שחרורו הערובה. נקודת אור אחת עמדה לו למבקש בבקשתו והיא, העובדה ולפיה החל מחודש יוני שנה זו הינו מצוי שוב במסגרת טיפולית ומבקש לחזור למוטב. אין כל ספק, כי לנוכח תקופת המאסר הקצרה לאחר ניכוי תקופת מעצרו העומדת על כשנה, והעובדה ולפיה כי הנראה, לאור פרק זמן זה, לא יזכה לשיקום מתאים בין כותלי בית הסוהר, כי אז החלטה הדוחה את בקשתו תביא בהכרח גם לכך כי ההליך השיקומי יפגע ונמצא את המבקש בתום תקופת מאסרו כשהוא אינו בהליך שיקומי באופן שעלול לפגוע בחברה בכללותה.

7. שקלתי כאמור את כלל הנתונים כאמור לעיל, כמו גם את האפשרות להפנות את המבקש לשירות המבחן על מנת שיבדוק האם בפועל הינו מגלה רצינות באופן שיאפשר השהייה בעצם קיום הדיון דהיום, רק לשם בחינת רצינותו, להבדיל מבחינת עונשו המצויה בסמכות המותב שידון בערעור, אך לאחר מחשבה נוספת, ובמיוחד משנמסר על ידי ב"כ המשיבה כי דיון בעניינו של המערער נקבע ל- 21.10.15, בפני הרכב כב' הנשיאה ברלינר, כי אז לא מצאתי בנסיבות העניין כל סיבה ראויה להורות על עיכוב ביצוע גזה"ד. עסקינן כאמור במבקש בעל עבר פלילי מרשים מתחום עבירות הרכוש שלאורך שנים חזר על רצונו להשתקם אך בכל פעם מחדש, כמו גם במקרה דנא, מעל באמון שניתן בו ודחה את היד המושטת לשיקומו. בנסיבות שכאלה, עם כל הרצון לסייע למבקש להשיבו למוטב, נדמה כי היה על המבקש להציג נתונים עובדתיים מרשימים יותר על מנת שניתן יהיה לשוב ולתן בו את האמון המתבקש. נסיבותיו כאמור אינן מצדיקות זאת כעת.

למרות האמור לעיל ועל מנת שלא תימצא רעייתו של המבקש ניזוקה בעת ביצוע בדיקותיה, אני דוחה את תחילת ריצוי עונש המאסר לתאריך 20.9.15 שעה 12:00. באותו יום יתייב המבקש בכלא רמלה מצויד בתעודת זהות ובפסק דינו של בימ"ש קמא כמו גם בהחלטה זו לשם תחילת ריצוי עונשו.

דחייה זו נועדה לאפשר למבקש להתארגן קודם כניסתו לבית הסוהר, וכן על מנת שיוכל לסייע לרעייתו בביצוע הבדיקות בהן הינה מצויה. הדחייה מותנית בהותרת כל התנאים המגבילים שהושתו על החייב בהחלטת כב' השופט בארי מ- 12.7.15 על כן.

ניתנה היום, א' אלול תשע"ה, 16 אוגוסט 2015, בהעדר
הצדדים.

ניתנה היום, א' אלול תשע"ה, 16 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה